

Författarbesök

– Hej då!

Anna slängde igen ytterdörren utan att invänta något svar från sin sambo. Hon flängde ner för trappan i hyreshuset där hon bodde. Jacka och ryggsäck drog hon på i farten. Frisk septemberluft slog emot henne när hon öppnade porten. Anna kunde inte låta bli att stanna upp och ta ett djupt andetag. Sedan rusade hon vidare, bort mot cykelparkeringen.

Exakt halv nio parkerade Anna flåsande cykeln intill bibliotekets entré. Hela 6b såg ut att vara på plats. Typiskt henne att nästan komma för sent när hon var så noga med att lära sina elever passa tiden.

– Hallå, du har jackan ut och in! skrattade Carlos.

Carlos såg själv ut att ha klivit direkt ur sängen – håret på ända och ingen jacka.

Nu dök Björn, bibliotekarien, upp i dörren. Han var propert klädd som vanligt, i skjorta och kavaj. Björn hälsade klassen och Anna välkomna in.

Biblioteket låg helt öde eftersom det var innan öppningstid. Björn lotsade klassen förbi den lockande tidskriftshyllan, psykologi-, historia- och poesihyllorna och bort mot barn- och ungdomsavdelningen. Där i soffan satt en ung kvinna med långt blont hår, jeans och en knallgul topp.

– Varsågoda och sitt! sa hon och log varmt.

Klassen slog sig ner i sofforna och på sittkuddarna som låg utspridda på golvet.

– Åh, jag bara måste få berätta vad som hände mig i morse, på väg hit till ert fina bibliotek, inledde kvinnan ivrigt. Sa jag att jag heter Lina Sandehed förresten? Jo, nu ska ni höra ...

Hela 6b var alldeles tagna. Lina hade verkligen fångat dem. De hade ömsom skrattat och ömsom hållit andan när Lina berättat om sin kaotiska morgon.

Nu log Lina och tittade på dem. En lång stund var det alldeles tyst.

– Gick ni på det?

Eleverna tittade förvirrat på varandra.

– Va! utbrast William. Hittade du på det där om gubben?

– Just det. Inget av det jag berättade är sant. Jag hade en vanlig, småtråkig morgon. Men jag har däremot någonting som vi författare är helt beroende av. Kan ni gissa vad det är?

– En dator, trodde Caroline.

– Glasögon, slängde William ur sig.

– Jag har faktiskt både glasögon och dator, skrattade Lina. Men det viktigaste jag har är min fantasi. Allt det som jag ljög ihop för er nyss skulle kunna vara början på en bok, eller hur? Jag ska visa er några knep så kanske ni förstår hur jag menar. Jag ska också berätta hur jag brukar "samla på människor".

Hela 6b var engagerade. De hade massor av tankar, frågor och egna idéer.

– Vad jobbar du med när du inte skriver böcker? undrade William när Lina avslutat sitt lektionspass.

– Men det är ju det som är hennes jobb fattar du väl, suckade Sofia.

– Frågan är faktiskt riktigt bra, sa Lina. För bara ett år sedan jobbade jag på bank parallellt med mitt författande. Men i dag är författandet mitt levebröd.

• • •

På väg tillbaka till skolan gick ett glatt gäng och småpratade om böcker. Lina hade inspirerat alla att låna med sig varsin bok från biblioteket.

– En författare behöver vara en riktig bokslukare, hade hon förklarat.

Josefin var extra nöjd. Hon hade fått boken, som hon haft med sig hemifrån, signerad av Lina. William, som aldrig riktigt fattat vitsen med att läsa, hade valt den allra tjockaste av Linas böcker.

– Jag klarar mig nog utan lunch i dag! hojtade han till Anna. Slukar jag den här boken så står jag mig hela veckan utan mat!